

Claus Hjort Frederiksens tale ved Venstres Landsmøde 2009

(Det talte ord gælder)

Kære venner.

Sidste år lavede jeg et såkaldt fakta-tjek på oppositionen. Den tradition vil jeg fortsætte, men jeg vil samtidig udvikle og forfine disciplinen til en egentlig politisk røntgenfotografering af oppositionen.

Siden sidste landsmøde har vi de facto fået et nyt parti i dansk politik. Socialdemokraterne har kollektivt meldt sig ind i Socialistisk Folkeparti i håb om at stoppe nedsmeltningen. Det er der kommet et fælles skatteudspil ud af.

Lad os i fællesskab undersøge virkningerne af den røde medicin: Omkring 2,3 millioner danskere vil få færre penge mellem hænderne. Op mod 35.000 flere vil komme til at betale topskat. 4000 af de nye topskatteydere er medlem af en a-kasse under LO. Det er altså mennesker med helt almindelige indkomster, der bliver ramt. For knap 1,5 millioner danskere vil den røde skat i gennemsnit betyde et tab på over 6.000 kroner om året. Udspillet vil svække arbejdsudbuddet med op til 4000 personer.

Min politiske røntgenfotografering afslører desuden en række brud hos oppositionen - brud på løfter.

Helle Thorning-Schmidt gik i 2007 til valg på et skattestop. I april 2008 skrev hun i en kronik i Politiken, at: "Det er urimeligt og virkningsløst at hæve skattetrykket yderligere". Nu vil hun hæve

skatterne med omkring 18 milliarder. Det er kun de aller rigeste, der bliver ramt, lyder det. Faktum er, at 2,3 millioner danskere bliver ramt på pengepungen. Oppositionen står ikke for skattestop. Oppositionen står for skattehop. SF's kommunalordfører sagde det meget klart i Berlingske Tidende den 4. november under overskriften: "SF-ordfører vil bryde skattestop". SF's økonomiske 2015-plan er underfinansieret med i omegnen af 15 milliarder i år 2015, så jeg kan godt forstå, at SF ser sig nødsaget til at plukke danskerne i skat.

Lad os undersøge holdbarheden i oppositionens løfter. I august måned lovede Socialdemokraterne og SF, at nybagte boligejere skulle kunne indefryse deres kommunale ejendomsskat. Det forslag er ikke med i skatteplanen. Det er nok forsvundet i den socialistiske Bermuda-trekant. Endnu et eksempel på store løfter, der ikke indfries. Det samme gør sig gældende, når det kommer til fradraget for a-kasser. Det skulle ikke sænkes, fik vi andre tudet ørerne fulde med. Også det løfte blev brudt med deres skatteudspil.

Det leder mig hen til næste undersøgelse: Hvor længe holder Villys udmeldinger?

Lad os tage et kig i den politiske journal. Den 29. september tilkendegav Villy Søvndal i Børsen, at han gerne vil ændre på efterlønsordningen. Om formiddagen samme dag kommer der så en pressemeddelelse fra Villy, hvor der står, at han ikke vil ændre efterlønnen alligevel. Villy har fortrudt. Man får helt mistanke om, at SF's spindoktorer har stoppet Villys pibe med "slingrehø".

Den 24. april kunne man i Berlingske Tidende læse, at SF ville genoplive tanken om Økonomisk Demokrati. ØD skulle skrives ind i regeringsgrundlaget for en S-SF-R-regering, tordnede Ole Sohn. Når det kommer til behård socialisme, så ved han altså, hvad han snakker om. Da både S og R

blankt afviste forslaget, måtte Ole Sohn rykke ud på Ritzau med budskabet om, at det altså ikke var ØD, han mente alligevel.

Det er ikke kun på det økonomiske område, at SF sejler. Mine undersøgelser viser et svært tilfælde af søsyge hos SF, når det kommer til udlændingepolitikken. Først laver partiet en integrationsaftale med Socialdemokraterne, hvor 24-års-reglen og tilknytningskravet består. Kort tid efter støtter SF et forslag fra Enhedslisten om at afskaffe 24-års-reglen og tilknytningskravet. Hvordan hænger det lige sammen? Det spørgsmål vil de fleste nok stille sig selv. Svaret får vi fra SF selv. Et Folketingsmedlem fra SF udtalte følgende til Politiken den 22. marts: ”Det er jo ren symbolpolitik. Villy siger ét i pressen, men vi stemmer noget andet i folketingssalen. Det kan man jo se i retspolitiske spørgsmål. Men vi stemmer jo også imod 24-års reglen og tilknytningskravet nede i salen, selv om vores formand giver udtryk for en meget hårdere kurs”.

Det citat er vist, hvad man kalder en ren tilståelsessag. Diagnosen af Socialistisk Folkepartis udlændingepolitik er klar: Slaphed og socialisme går hånd i hånd. Diagnosen er i øvrigt dækkende for hele oppositionen, hvis nogen skulle være i tvivl.

Over for det står regeringens faste og fair udlændingepolitik. Den bliver ofte kritiseret af oppositionen. Jeg vil bare svare igen med fakta.

Der er kommet knap 55.000 flere indvandrere og efterkommere fra ikke-vestlige lande i arbejde fra 2001 til 2008. I 2001 var der 10.950 familiesammenføringer. I 2008 var det samme tal 3.749. Kort sagt: Der er kommet styr på den ukontrollerede tilstrømning til Danmark. Vi retter op på SR-regeringens løsagtige udlændingepolitik.

Når regeringen har strammet udlændingeloven, har SF stemt imod. Når regeringen har strammet kursen på retsområdet, har SF stemt imod. Det virker ikke at stramme, hører vi fra oppositionen.

Det virker ikke at straffe kriminelle, lyder det. Jamen, skal vi så belønne rockerne, kan man så passende spørge oppositionen om. Venstres kurs er klar: Vi fører en benhård kurs over for kriminelle og dét, der skaber kriminelle. Bid mærke i den sidste del af sætningen. Den socialpræventive indsats spiller en stor rolle for os. Vores politik går på to ben. Oppositionens politik halter. Jeg skal være den første til at erkende, at jeg bliver stiktosset, når jeg hører om rockere, skyderier og bandeopgør. Jeg er dødtræt af at se Jønke og Brian Sandberg, og hvad de nu alle sammen hedder på Tv-skærmen. Den eneste sammenhæng, hvor jeg vil se på dem, er i en fængselsreportage.

Der er heldigvis også glædelige historier.

Sidste søndag blev jeg glad, og det var ikke kun, fordi jeg var til hundetræning med Frida.

Det var også, fordi jeg læste følgende på Ritzaus Bureau, og jeg citerer: ”Aldrig før i dette årtusinde har børn under 15 år været så lovlydige som nu, viser opgørelse fra Rigspolitiet. Også volden blandt unge rasler ned.” Jeg skal ikke foregøgle noget. Vi står overfor en kæmpe udfordring med den forråelse, der sker i visse miljøer. Men lad mig slå en ting helt fast. Så længe vi har en VK-regering, vil vi jagte og stresse rockere og indvandrerbander 24 timer i døgnet – hvad enten det er på Nørrebro eller i Nørresundby. Hvis rockerne tror, at de kan få fred ved at flytte til Vejle, Rusland eller Tyrkiet, så kan de godt tro om igen. Lige så afstumpede de kriminelle er – lige så stålsatte er regeringen.

Lad os gå videre til næste undersøgelse. Vi bruger stetoskopet på Det Radikale Venstre. Ja, der er stadig livstegn.

Vi begynder på Bornholm. Formanden for Bornholms Passagerforening hedder Bjørn Carlsen, og han har formået, hvad Det Radikale Venstre ikke formår – nemlig at få indflydelse på

Socialdemokraternes og SF's skatteudspil. Han ringede såmænd bare ind til B.T., der havde Villy Søvndal på besøg. Samtalen lød således:

Bjørn Carlsen: ”Jeg er formand for Bornholms Passagerforening. Vores pendlergruppe er meget utilfreds med flyafgifterne, I vil indføre. Det bliver dyrt, og hvis folk må opgive deres arbejde, vil det øge arbejdsløsheden på Bornholm”.

Villy svarer:” Ja, vi vil lægge en afgift på 75 kr. på flytrafikken for at flytte folk over på togene. Men jeg kan godt se, at det er urimeligt, hvis man ikke har mulighed for at tage toget. Det kan godt være, vi skal overveje det”.

SF og Socialdemokraterne meddeler konstant i pressen, at Det Radikale Venstre kan rende og hoppe. De Radikale får ingen indflydelse på noget som helst. Det, vi er vidne til internt i oppositionen, er ren voksenmobning af de radikale. Det er så også, hvad det er. Selvfølgelig får de radikale indflydelse på udlændingepolitikken og på retspolitikken, hvis vi får en ny regering efter næste valg. Det Radikale Venstre overgiver sig da ikke bare betingelsesløst til rød blok og siger: Vi støtter jer, og vi skal ikke have noget for det. Meget kan man sige om de radikale, men dårlige politiske kræmmere er de ikke. Man hører ofte politiske kommentatorer sige, at de radikale er kongemagere i dansk politik. De bestemmer hvem, der skal være statsminister, hedder det. Analysen er fejlagtig. Det Radikale Venstre tager livet af alle regeringer, de er en del af. Derfor er jeg glad for, at de har meldt sig under de røde faner, hvis nu uheldet skulle være ude.

Det tror jeg nu ikke, at det er. Jeg syder og bobler af optimisme. Vi har en fremragende formand. Vi har et fremragende parti. Vi har en fremragende regering. Jeg vil slutte af med at ønske jer alle et fremragende landsmøde. God kampgejst!